

П. Г. УДХАУС
ЛЕЧИТЕЛСКИ
НЕДОРАЗУМЕНИЯ

Превод от английски: Стоян Бабалев, Красимира Маврова, 2001

chitanka.info

Възможно е по времето, когато започва тази история, да сте ходили във фоайето на хотел „Белвюор“ за една ондулация или пък обикновена подстрижка. Мнозина го правят, защото младият мъж с голямата ножица въпреки необичайно смръщеното си изражение беше безспорен виртуоз със споменатия инструмент. Той използваше ножицата благоразумно и с мярка. Стърчащите кичури се свеждаха до нула. Както и разговорите за времето. Неговите клиенти имаха привилегията да напускат салона без косите им да лепнат от цяло шише балсам, ливнато отгоре им.

Възможно е също, бидейки там, да попаднете в плен на омайната атмосфера на този салон на красотата и да решите да преминете през цялата процедура, оставяйки се в ръцете и на маникюристката.

В този случай е много вероятно след като сте се съвзели от първоначалния шок, откривайки, че мечешката лапа с цвят на кръмно цвекло върху бялата покривчица е фактически вашият собствен горен крайник, да се усетите предразположен към лек, закачлив разговор с младата дама срещу вас и да си позволите някоя по-фриволна (но естествено учтива) задявка като заключителна реплика в диалога с вашата маникюристка.

Ако веднага след споменатата поанта вдигнете очи към огледалото, вие несъмнено ще наблюдавате забележимо надипляне по горната част от фасадата на младия мъж. Словесен коментар на закачката ви няма да последва — само смръщено чело и още по-плътни стиснати устни. Нищо повече. Въпреки че у Артур Уелш, така се нарича младежът, се надигаше дива ревност към всеки, който отправяше фриволни, макар и учтиви задевки към маникюристката Мауд Питърс, той никога не забравяше, че е човек на Изкуството. Никога, дори в най-черните си моменти, той не се беше поддавал на изкушението да забие върха на ножицата дори един инч в скалпа на своя клиент.

Но Мауд, забелязвайки промяната, веднага отгатваше нейното значение. И ако клиентът ѝ беше наблюдателен мъж, би открил, че отговорите ѝ в този критичен момент бяха малко не на място, а усмивката ѝ леко отнесена.

Ревността, според признати авторитети е „гибелна хидра, седемкратна смърт“. Тази на Артър Уелш беше всичко това и малко отгоре. Тя сподиряше като постоянна сянка щастието на Мауд. Някое

момиче не възразява срещу някоя и друга искрица ревност, проблеснала в погледа на любимия, съглеждайки я в компанията на непознат симпатяга. Държана в разумни граници тя дори е комплимент и придава пикантност в отношенията на младите. В този случай поетът би казал, че ревността е джинджифилът в коктейла на взаимната привързаност. Но тя трябва да е подправката, а не питието.

Мауд се терзаше от несправедливостта на живота, защото нейната съвест беше чиста като утринна роса. А тя познаваше момичета — при това няколко момичета — които даваха основателни поводи на младите мъже, с които излизаха, да се вмъкват постоянно в мавърската кожа на Отело. Ако дори веднъж беше флиртувала на плажа с баритона от трупата Пиеровци като Джейн Оди, тя би извинила поведението на Артър. Или пък ако като Паулин Дайси търкаляше кънки цял час с мустакат непознат, докато годеникът ѝ газеше калта из алеите в парка, тя би разбрала неодобрително намръщената му физиономия. Но тя не беше като Паулин. Осъждаше и глуповатото кокетство на Джейн.

Артър беше центърът, около който кръжеше нейната вселена и той го знаеше. Знаеше го още от онази дъждовна вечер, когато я приюти под чадъра си, съпровождайки я до станцията на метрото. И сега, само защото занаятът го изискваше, се държеше любезно с клиентите си. А той се мръщеше, хапеше устни и се държеше така, сякаш му е било съобщено, че отглежда южноамериканска змия в пазвата си. Дори не беше противно. По-лошо — беше непрофесионално.

Най-накрая тя реши да изкаже възраженията си.

— Не е честно — надигна глас Мауд една сутрин, когато напливът на клиенти беше пресъхнал и двамата бяха останали сами в салона.

Същата сутрин нещата се бяха развили по-зле от обикновено. След цяла вечност на порои и смръщени небеса времето беше решило да обърне нова страница. Слънцето блещукаше закачливо сред бутилките с Чудодейния лосион и всичко наоколо като че ли беше разтворило душа и мятеше усмивки наляво и надясно. За лош късмет на Мауд понятието „всичко“ включваше и клиентите. През последните дни те сядаха по столовете с лица толкова сиви като облаците навън и с мисли толкова отегчителни колкото предстоящата зима. И имаха

твърде малко приятни неща, които да споделят с момичето, оформящо маникюра им. Но днес промяната беше забележителна. Приветливи и доволни, те сипеха шеги и закачки.

— Не е честно — повтори Мауд.

Артър, който точеше бръснача и си подсвиркваше почти безгласно, повдигна вежди. Изражението му беше като прясно доставено от Северния полюс.

— Извинявай, но не схващам смисъла — изрече той в характерния за онези ширини температурен диапазон.

— Много добре схващаш даже. Да не мислиш, че не видях как се мръщеше, докато пилех ноктите на онзи господин.

Препратката беше свързана с клиента, който току-що беше напуснал салона — общителен индивид с червено лице, чийто весели историйки бяха накарали Мауд да хихика почти през цялото време. А защо не? Ако някой джентълмен разказва забавни случки, няма нищо порочно в това да се посмееш. Трябва да бъдеш любезен с хората. Ако само им се мусиш насреща, какво ще стане? Рано или късно информацията ще бъде снесена на шефа и ти се озоваваш къде? От другата страна на вратата. Освен това в нито една дума на господина с червеното лице нямаше и следа от грубост. Ако някой беше записал с точките и запетайките казаното, дори и най-върлият пуритан нямаше да може да намери за какво да се заяде. Ако му предоставеха в същия писмен вид и нейните реплики, въпросният критик отново щеше да остане безмълвен. Единствено бръмбарите в главата на Артър го подтикваха към мръщене и стискане на устни.

Тя отметна глава.

— Аз съм удовлетворен — отвърна Артър, натъртвайки думите.

В други, по-приятни моменти, когато онази Хидра, за която споменахме, не им правеше компания, Мауд се възхищаваше на неговата речовитост — той четеше много: енциклопедии, вестници и какво ли не още.

— Аз съм удовлетворен да открия, че ти си намерила време да вдигнеш взор и към мен — продължи той. — Изглеждаше толкова погълната от разговора.

Мауд подсмръкна нещастно. Тя беше решила да се държи хладно и дистанцирано по време на разговора, но огромната несправедливост на обвиненията сломи съпротивата ѝ. Една едра сълза се пръсна като

росен дъждец върху подносчето с маникюристките ѝ принадлежности и тя я попи внимателно с велурената си кърпичка.

— Не е честно — хълцаше Мауд. — Не е. Знаеш, че нищо не мога да направя, когато някой господин говори и се шегува. Това е част от работата ми. От мен се очаква да бъда любезна с клиентите, които идват да си правят маникюр. Адски глупаво ще изглеждам, ако седя, все едно съм глътнала билиардна щека. Мислех си, че разбираш това, Артър, нали и ти си в тоя занаят.

Той се покашля.

— Когато говореше с онзи, обаче, изглеждаше като...

Той млъкна объркан. Самообладанието на Мауд се беше стопило напълно. Тя беше заровила лице в шепи. Вече не я беше грижа дори ако милион клиенти нахлуеха наведнъж в салона.

— Мауд!

Тя чу, че той забърза към нея, но не вдигна глава. В следващия момент ръцете му вече я прегръщаха, а тя обилно мокреше горната половина на работната му дреха.

И клиентът, отворил вратата незабелязано две минути по-късно, побърза да се оттегли и да потърси друго място, където бръснарят ще бъде концентриран върху работата си, а не върху маникюристката, какъвто в момента беше случаят с Артър.

За известно време тази малка буря проясни любовния хоризонт. За ден или два Мауд беше по-щастлива отколкото когато и да било преди. Държането на Артър беше безупречно. Той ѝ подари много изящен ръчен часовник с верижка от светлокафява кожа. В метрото я почерпи с шоколадови бонбонки и я забавляваше със смайващи статистически информации, почерпани от седмичниците, които си купуваше всеки четвъртък. С две думи — държеше се като Любимият от женските мечти. На втория ден господинът с тен на червено цвекло отново се появи. Този път Артър се присъедини към аудиторията, хихикаща на забавните му истории. Всичко изглеждаше от идеално по-идеално.

Но тъй като идеалните неща в този живот нямат навика да поддържат задълго статуквото си, скоро отношенията на Мауд и Артър се върнаха в старото русло. Мауд, вдигайки поглед от ръката, вървяща в комплект с голяма, сипеща шеги уста, се натъкваше единствено на смръщени вежди и стиснати устни. Нейният мек и удобен стол отново

започна да ѝ се струва корав като скамейката на подсъдимия. Често разговорите им в метрото се превръщаха в размяна на изтъркани и банални реплики.

Беше безполезно да подхваща пак същия разговор. Мауд изпитваше истински ужас да не стане една от онези мърморани, които постоянно се оплакват, охкат, пъшкат и опяват. Едно повторно жалване според нея би я отнесло автоматично в онази графа. Опита се да не обръща внимание на реакциите на годеника си, но смръщените черти на Артър със зъби и нокти отстояваха мястото си в ума ѝ. Тя разбираше неговите чувства. Той я обичаше толкова много, убеждаваше сама себе си Мауд, че се дразнеше от идеята тя да разменя и една-единствена думичка с друг мъж. Този факт, разглеждан като абстрактно понятие, беше доста положителен, но на практика я докарваше до истерия. Искаше ѝ се да е някаква чужденка, незнаеща дори „благодаря“ на английски, та никой да не може да говори с нея. Но и подобна ситуация би имала своите слаби страни, защото клиентите тогава щяха да се кокорят насреща ѝ с любопитство, което би довело до същия резултат върху лицето на Артър. Колко сложен е животът за едно момиче.

И тогава изведнъж стана чудото. Артър изведнъж се преобрази. Ако в реалния живот съществуваха вълшебни пръчици, човек без колебание би приписал промяната на техните способности. В понеделник вечерта той беше в най-ревнивата си стихия. На следващата сутрин вече беше съвсем различен човек. Дори и след най-грандиозния скандал той не е бил толкова мил и хрисим.

Отначало Мауд не можеше да повярва. Устните, до вчера опънати в тънка линия, сега бяха разтегнати в усмивка. Тя внимателно претърси лицето му за смръщени вежди, но нямаше и следа от такива.

На следващия ден положението остана същото. Когато седмицата се изтърколи, а промяната продължаваше да е в сила, Мауд реши, че тя е постоянна. По всичко личеше, че от плещите ѝ е паднало голямо бреме и тя ревизира своите възгледи за света и живота. Този свят беше един прекрасен свят с Артър, който лъчезарно светеше като слънце над него.

Всепризнати поети и есеисти всеки по свой самобитен начин в продължение на столетия бяха огласявали своето мнение, че човекът е толкова особена порода, че много често колкото повече хубави неща

му се струпват на главата, толкова по-нещастен се чувства. Тази изстрадана истина е валидна дори за такова прекрасно събитие като внезапното изчезване на ревността. След облекчението в началото Мауд започна да се чувства все по-неспокойна и подозрителна. В главата ѝ се прокрадна еретичната мисъл, че като че ли предпочита стария Артър със стиснатите устни и буреносното чело. Тогава поне беше сигурна в чувствата му. Колкото и терзания да ѝ струваха неговите вдъхновени имитации на Отело, все пак те доказваха, че той я обича. Тя с радост би се подложила на същите терзания в замяна на предишната степен на сигурност. Новият Артър беше загадка за нея. Неговите мисли бяха затворена книга. Формално погледнато той беше всичко онова, което тя преди си беше мечтала той да бъде. Този нов Артър продължаваше да я изпраща с метрото, да ѝ купува подаръци и да прави приятни сантиментални отклонения, когато разговаряха. Но сега тези доскоро сигурни признаци не бяха достатъчни и сърцето на Мауд хлопаше угрижено. Мислите ѝ я плашеха. Едно малко черно дяволче някъде дълбоко в ума ѝ шептеше ли шептеше, докато накрая тя се видя принудена да се вслуша в пискливото му гласче: „Ти вече не си ми интересна. Той не те обича вече. Писнало му е от теб.“

Не всеки от нас в моменти на умствен хаос може да бръкне в торбата с познатите си и да извади оттам експерт-консултант, готов винаги да ни изслуша със съчувствие и да ни даде мъдър и полезен съвет. Не че обкръжението на всеки не гъмжи от приятели, роднини и други такива, които биха дали мнението си по всеки въпрос, който бъде представен на вниманието им. Но има критични моменти в живота на човека, намирането на изход от които същият не може да довери на аматьор. Затова и съществуват определен брой вестници, които да подават компетентна ръка на своите затънали в житейските ями читатели.

Един от най-класните представители на този род четива беше „Разговор край камината“. Само срещу едно пени неговите петстотин хиляди читатели получават всяка седмица история с продължение, занимаваща се с живота във висшето общество, вълнуващ къс разказ, съвети за премахване на петна, най-добрия начин за приготвяне на студено овнешко бутче, анекдоти за Кралското семейство, снимки на

тителувани персони, най-новите модни тенденции, разговори за бебета, кратки, но съдържателни диалози между Блогсън и Сногсън, поеми, Велики мисли на Велики хора, половин час в уютния кабинет на главния редактор, лист кафява хартия и водещата рубрика на списанието — Съвети по сърдечни въпроси. Специалистът по любовните възли на списанието „Разговор край камината“ пълнеше отреденото му в седмичния брой място, озаглавено „В кабинета на доктор Купидон“, предимно с Отговори на читателски писма. Маниерите му напомняха тези на любезен, отзивчив стар психиатър и сигурно беше дал облекчение на много хора. Във всеки случай поне изглеждаше като засипван с купища писма.

Тъкмо на този безспорен авторитет Мауд довери своя проблем. Тя беше редовен читател на списанието вече от няколко години и наистина се беше консултирала веднъж преди с този мъдър човек, когато той беше отговорил утвърдително на нейното запитване дали да приеме кутия карамели от Артър, който тогава беше почти непознат за нея. Съвсем естествено беше да се обърне отново към опитния сърцевед, когато дилемата ѝ е много по-сериозна. Никак не и беше лесно да опише ситуацията в писмото си, но накрая го завърши с облекчение и след един изпълнен с трепетно очакване интервал отговорът беше в ръцете ѝ.

Я да видим какво имаме тук? М.И. ми пише следното:

Аз съм младо момиче, което доскоро беше много, много щастливо, с изключение на това, че годеникът ми, макар да ме обича искрено, беше много ревнив, въпреки че, уверявам ви, не съм му давала никакъв повод за това. Той се мръщеше, когато говорех с друг мъж и това ме караше да се чувствам нещастна. Но от известно време насам той коренно се промени, срещу което на пръв поглед аз не би трябвало да имам нищо против. Отначало бях безкрайно щастлива, че той е преодолял ревността си, но сега съм отчаяна, защото започвам да се плаша, че той вече не изпитва нищо към мен.

Мислите ли, че това е така и какво трябва да направя?

Моя скъпа млада госпожице, много бих искал да мога да ви дам някаква увереност, но понякога е много по-добре, знаете това, човек да бъде пряк колкото и да боли от истината. Моят опит ми дава право да твърдя, че когато ревността отлети през прозореца, безразличието вече чука на вратата. В миналото един рицар е предпочитал да се впусне в лют двубой за любовта на своята дама, рискувайки да получи физически наранявания, отколкото да позволи на другите да му съперничат за нейните чувства. Мисля, скъпа моя М.И., че Вие трябва да се постараете да узнаете истината за чувствата на вашия годеник. Разбира се, аз не бих ви препоръчал никакви действия, които биха противоречали на вашата женствена същност, мила лейди, но мисля, че бихте могли да опитате да поставите на изпитание вашия годеник, да го тествате. На следващата вечеринка, например, му откажете няколко танца под предлог, че те вече са обещани. На градинските партита, или при различни посещения си придайте вид, че се наслаждавате на компанията и разговора с други джентълмени и внимателно наблюдавайте реакциите му. Тези малки изпитания или ще успокоят, дори отхвърлят като безпочвени вашите подозрения, или ще потвърдят неприятната истина. В края на краищата, ако е настъпило най-лошото, то човек трябва да застанете лице в лице с него, не е ли така, скъпа М.И.?

До края на деня Мауд вече знаеше наизуст съдържанието на отговора. И колкото повече размишляваше върху съдържанието му, толкова по-ясно усещаше, че то изразява съвсем точно онова, което чувстваше, но не можеше да изкаже с думи. Особено на място ѝ се стори споменаването на лютия двубой от страна на влюбения рицар. Това сравнение според нея изразяваше точно сърцевината на проблема ѝ. Преди промяната, ако някой мъж се беше решил да му съперничи за нейните чувства (извън работно време), старият Артър със сигурност би се хвърлил в лют двубой, за да разбере натрапникът коя е дамата на неговото сърце. А сега при подобни обстоятелства той сигурно щеше

да отстъпи учтиво една крачка назад и да каже: „След вас, драги господине“.

Нямаше време за губене.

Час след първоначалното ѝ запознаване със съвета на доктор Купидон Мауд вече беше пристъпила към действие. След като сутрешната навалица се беше оттекла и се откри възможност за разговор насаме, Мауд подхвана разказа за един измислен от нея млад мъж, призрачен Лотарио^[1], който бидейки ѝ представен вкъщи предишната неделя от нейния брат Хорас, ѝ бил наговорил куп невероятни комплименти.

— Той каза, че имам толкова нежни ръце — хвърли ръкавицата Мауд и зачака.

Артър кимна, без да спре да точи бръснача. Видът му, който Мауд попиваше жадно, издаваше твърдост при смилането на откровението. А само преди няколко седмици коментар на клиент по повод същите тези ръце щеше да го разтърси до дъното на ревнивата му душа.

— А тази сутрин — продължи младото момиче — какво мислиш? Пресреща ме и ми подарява един тоалетен сапун. Какво нахалство!

Тя замълча с надежда.

— Сапунът е доста полезна вещ — отвърна ѝ Артър с мъдра сентенция.

— Беше невероятно ароматен — продължи Мауд с детайлите, подобно на художник, който нанася миниатюрни мазки по платното с цел създаване на атмосфера и правдоподобност. — Хорас сигурно ще ме закача за него.

Тя замълча. Сега вече той трябваше да се взриви. Дори морска актиния би се сцепила от ревност при такава история.

Артър дори не трепна. Той беше очарован от хубавия подарък, получен от Мауд. Много мило от страна на младежа. Не би могъл да бъде винен, че е бил привлечен от белотата на ръцете ѝ. После се спря накратко на историята на сапуна, на която беше попаднал преди време в енциклопедията, взета от библиотеката. Държането му беше толкова безукорно, че то струваше на Мауд половин безсънна нощ и дузина подгизнали от сълзи носни кърпички.

През следващия двадесет и четиричасов изпитателен срок не стана нужда Мауд да преуморява въображението си, защото още на следващата сутрин в салона и в нейния живот прекрачи млад мъж, който не беше измислен, а съвсем истински Лотарио от плът и кръв. Той влезе с онова самочувствие на човек, изкупил околната недвижима собственост, с каквото се отличават начинаещите актьори, тежкарите от Борсата и американските професионални боксьори.

Господин Шут принадлежеше към последната от трите изброени категории и беше пристигнал в Англия преди два месеца, с цел да дебатира на ринга с някой си Джоузеф Едуардс кой е по-добър в категория шейсет килограма — изключително сериозен въпрос, разискван от спортната публика от двете страни на Атлантика в продължение на година. Представил по-успешни аргументи от господин Едуардс главно в областта на клинчовете^[2], той беше в навечерието на доходоносно турне. В резултат на изброените току-що знаменателни събития новодошлият се чувстваше много, много доволен от света като цяло и от господин Скипър Шут в частност. А когато господин Шут беше доволен от себе си, то той беше олицетворение на самата жизнерадост.

Той нахлу като весел Южняк в салона, седна и хвърляйки едно опитно око към Мауд, което веднага вдигна оценка десет по десетобалната система, протегна двете си ръце и подкани бодро: „Дай всичко от себе си, хлапе!“

Във всеки друг момент Мауд щеше да възнегодува срещу клиента, обърнал се към нея с „хлапе“, но сега тя посрещна обръщението с мисленото „тъкмо ти ми трябваше“. С изключение на леко удебелената месеста долна част на едното ухо никакви други белези не издаваха професионалните пристрастия на господин Шут. И бидейки, по собствените му думи на „ти“ с модата, той наистина беше доста представителен млад човек и представляваше типажа, от който Мауд спешно се нуждаеше. Той беше нейната последна надежда. Ако дори слабо пламъче от предишната огромна клада бе останало да припламва в гърдите на Артър, с помощта на господин Шут то трябваше да се разпали.

Мауд се усмихна приветливо на господин Шут и се зае така усърдно да пили и оформя ноктите, с които завършваха яките ръчища на господин Шут, че страничен наблюдател би си помислил, че

подготвя мостра за изложба. Тя все още ги подсушаваше, когато Артър съблече престилката си, взе си шапката и излезе за двадесетминутната си почивка, оставяйки ги сами.

Вратата едва се беше затворила, когато господин Шут се наведе напред.

— Слушай!

Той снижи гласа си до триумфиращ шепот.

— Изглеждаш страхотно! — изджавка боксьорът галантно.

— Сериозно? — вдигна Мауд глава.

— На ниво! — увери я господин Шут.

Мауд събра инструментите си.

— Не ставайте глупав — отвърна тя. — Е, аз свърших.

— Но аз не съм — запъна се господин Шут. — Няма да мръдна и сантиметър. Слушай!

— Е?

— Какво ще правиш тази вечер?

— Отивам си вкъщи.

— Това ми е ясно. Но нима бедното ти сърце никога не се забавлява? Нито един път ли не си палила малкото моторче?

— Да съм палила малкото моторче? — не разбра в първия момент Мауд.

— Сред веселата тълпа — изясни се господин Шут. — Със сладолед, бонбони и шеметни скорости в невероятния Луна парк.

— Не знам къде е този Луна парк — призна Мауд.

— Че на какво ви учат вас в училище? Ей в тая посока е — посочи господин Шут през рамо. — Вървиш право напред три хиляди мили, докато се блъснеш в добрия стар Ню Йорк, после завиваш надясно. Какво ще кажеш за малък пикник до Белия град някоя вечер? Може би тази?

— Господин Уелш ще ме води там тази вечер.

— А кой е господин Уелш?

— Джентълменът, който току-що излезе.

— Тъй ли? Заприлича ми на умрял кон, но може би е такъв само днес. Сигурно е получил лоши новини. Човек никога не може да е сигурен. — Той се надигна. — Сбогом, Евелина, ти най-прекрасна перла сред жените. Ние ще се срещнем отново, тъй че не увесвай хубавото си носле.

И като взе бастунчето, сламената си шапка и жълтите си ръкавици, господин Шут напусна, оставяйки я сама с мислите ѝ.

Мауд беше разочарована. Беше очаквала по-добри резултати. Господин Шут беше подобрил с лекота рекорда за брой весели закачки в минута, като задмина с убедителна преднина червендалестия господин от предишната седмица, но това не предизвика видима промяна в поведението на Артър. Възможно беше, помисли с надежда Мауд, той да е смръщил чело (или пък да е хапал устни), а тя да не е забелязала. Все пак Артър се беше сторил и на господин Шут — един непредубеден наблюдател — мрачен и необщителен. Може би точно в момента, когато тя е свела поглед към ръцете на господин Шут... Нали надеждата умира последна.

Каквито и да са били чувствата му следобеда, същата вечер поведението на Артър не би могло да се определи по друг начин, освен като на безгрижен веселяк. Кондицията му беше като на птичка божия. Неговият невъздържан смях на въртележката беше забелязан и изкоментиран от няколко странични зрители. Застанал лице в лица с Косматия великан, той беше повдигнал още градуса на закачливостта си. Дори сега, седнал до нея, за да послушат оркестъра, той си тананикаше безгрижно в такт с музиката без, както изглеждаше, грам грижа да тежи на сърцето му.

Мауд беше наранена и бясна. Тя щеше да приветства подобно магарешко поведение, изразяващо се в безразборно цвилене и подрипване, у някой бегъл познат и то само щеше да ѝ помогне да се забавлява по-добре. Но у Артър и то точно в този особен момент тя търсеше нещо друго. Какво би могло да го кара да бъде толкова весел? Само преди няколко часа тя — да, наистина — тя флиртуваше с друг мъж пред очите му. Какво право имаше той да бъде весел? Трябваше да бъде подивял като мустанг и изпълнен със страстно желание за обяснение. Трябваше да има мораво лице и дрезгав глас, които Мауд дълго да се опитва да успокои и да върне в нормално положение. А после да дойде време и за прошката. Да, каза си тя, искаше отговори и ги получи. Сега вече знаеше. Артър повече не я обича, сърцето му не трепва за нея.

Момичето потръпна от самосъжаление.

— Студено ли ти е? — попита я охладнелият ѝ годеник. — Нека се разходим. Вечерите са започнали да захладняват. Трам-тири-рам-

пам-пам. Ето на това аз казвам хубава мелодия. Кара ме да се чувствам като лекокрила птичка. Трам-тири-рам-пам-пам. Трам-ти...

— Беше ми много забавен... — реши да опита за последен път Мауд.

— Кой е бил забавен?

— Господинът с кафявия костюм, чийто маникюр правих днес следобед...

— Наистина беше — съгласи се Артър със звънък глас — страшно забавен.

Мауд помръкна. Закачките за сметка на косматото чучело бяха едно нещо, а по неин адрес — съвсем друго.

— Исках да кажа — уточни тя мисълта си, — че ми се стори забавно съвпадението, че онзи джентълмен в кафявия костюм, чийто маникюр правих днес следобед, въпреки че разбра, че вече съм сгодена, ме покани да дойда тук в Белия град с него тази вечер.

За момент се възцари тишина. За Мауд това беше тишината на надеждата. Може би тя беше предвестник на едно хубаво ревниво избухване.

— О! — възкликна Артър и спря.

Сърцето на Мауд се преобърна на мястото си. Нима това не са нотки от стария гневен тон?

След две-три крачки той заговори отново:

— Не го чух да те кани.

Гласът му беше безнадеждно равен.

— Предложи ми, след като ти излезе за обяд.

— Винаги е неприятно — каза Артър безгрижно, — когато нещата така се объркват. Но може би той ще ти предложи отново. Не виждам нещо, което да те спре да дойдеш тук втори път. От повторно посещение винаги има полза, казвал съм го винаги. Аз мисля...

— А не би трябвало — прекъсна го глас зад гърба му. — Ще вземеш да си навлечеш някой главобол. Е, хлапе, добре ли си прекарваш?

Възможността да срещне господин Шут не беше хрумвала на Мауд. Тя беше сметнала, че щом той знае, че тя ще е тук с друг, ще отложи забавлението си в Белия град за някоя от следващите вечери. По повод на тази момичешка заблуда само можем да поклатим тъжно глава, с което без думи да изразим мнението си, че тя просто не

познава господин Шут. Моделирайки го, Природата явно е била разсеяна и е забравила да добави от онази смес с чувствата и чувствителността. Той се усмихваше любезно на Мауд, твърде елегантен във вечерния си костюм и сребристия си цилиндър, който макар и с размер скромнен за неговите габарити, лъщеше като огледало.

Мауд не знаеше дали да се радва или да съжалява, че го вижда. Всъщност вече нямаше значение. Вече нищо на този свят нямаше значение. Невъзмутимостта на Артър, която тя не успя да пропука дори с новината, че е получила покана от друг мъж, ѝ подежда като опустошителен пожар, погълнал и последните крехки филизи на надеждата, че любовта му е все още жива.

Тя представи двамата мъже един на друг и те се изгледаха без особен ентузиазъм.

— Радвам се, че се запознахме — нахакано каза господин Шут.

— Днес времето е доста приятно — отвърна Артър.

От този момент нататък господин Шут поема командването.

Би могло да се предположи, че да бъде трети в компанията за господин Шут не беше първица, като се вземе предвид бързината и ловкостта, с които успя да изгуби Артър в тълпата. Един новак не би могъл да обладава подобна обиграност. Операцията по измъкването бе проведена с такава вещина, че едва когато излезе от павилиона с омагьосаните вълни, водена от елегантно облечената, но огромна дясна ръка на боксьора, Мауд забеляза отсъствието на Артър.

Тя нададе вик. Беше започнала да усеща някакъв неясен страх от своя придружител, който вече показваше признаци на човек, получил като подарък нова и скъпа вещ. Поведението му изведнъж придоби онази фамилиарност, която правеше нещата съвсем различни.

— О! Той си е отишъл! — почти проплака Мауд.

— Разбира се — потвърди господин Шут. — Беше извикан спешно на телефона. Братовчедът на шефа му имал нужда от подстрижка.

— Трябва да го намерим. Трябва.

— Все ще го срещнем някъде — успокои я господин Шут. — Имаме толкова време.

— Трябва да го намерим.

Господин Шут я изгледа с известно неодобрение.

— Май ти е влязъл под кожата тоя мухльо, а? — изкоментира пренебрегнатият ухажор.

— Не ви разбирам.

— Според моите наблюдения — обясни господин Шут хладно — съдейки по физиономията, която си спретнала, тоя смачкан лимон е твоята изгора, първата и последната ти любов.

Мауд се обърна към него с пламтящи страни.

— Господин Уелш не значи нищо за мен! Нищо! Нищо! — викна тя.

После забърза напред.

— В такъв случай, щом мястото е вакантно, хубавице — спусна се след нея спортягата, придържайки с ръка цилиндъра си, който показваше силна тенденция към люлеене и клатушкане, — впиши ме сред кандидатите. Още щом те видях... слушай, каква е идеята на тоя крос? Не сме на стадион...

Мауд забави ход.

— Така е много по-добре. Както вече споменах, още щом те видях, си казах: „Ето това е момичето, от което имаш нужда. Истинско захарче. Сладко хла...“

Цилиндърът му се залюля пиански, когато ораторът увеличи скоростта, за да не изостава от розовото ушенце на аудиторията си. Една бърза ругатня встрани беше коментарът на недоволния му притежател.

— Точно това си казах. „Истинско захарче“.

Той протегна ръка, за да удържи момичето.

— Артър! — викна ужасена Мауд. — Артър!

— Не, това не е името ми — изпъхтя свойски в ухото на Мауд господин Шут. — Казвай ми Кларънс.

Първоначалните намерения на господин Шут за нежна прегръдка се натъкнаха на неочаквано препятствие. Спънката дойде не от някой друг, а от собствения му сребрист цилиндър, чийто размери бяха твърде скромни за главата, върху която беше поставен. Необходимостта да дебне маневрите на шапката попречиха на господин Шут да се представи добре в прегръщането. Същевременно обаче, макар и неуспешен, опитът направи достатъчно, за да убеди Артър Уелш, който, зървайки липсващата двойка в далечината, приближаваше към тях с нормален ход, да смени на секундата равана с

галоп. Задъхан, Артър пристигна на местопроизшествие в момента, в който Мауд се отскубна от любителя на прегръдките.

Господин Шут свали шапката си, бръсна една пращинка, постави я изключително грижливо отново на първоначалното ѝ място и едва тогава насочи вниманието си към новодошлия.

— Артър! — призова го Мауд.

Сърцето ѝ се запремята в гърдите. Не можеше да има грешка. Тя веднага разбра значението на погледа, който срещна нейния. Той я обича. Обича я!

— Артър?

Но въпросният Артър не ѝ обърна никакво внимание. Лицето му беше бледо и решително. Той пристъпи към господин Шут.

— Е? — процеди Артър през зъби.

Световният боксов лидер беше имал много странни случаи в кариерата си, но рядко му се беше случвало да срещне мъж, който да процеди през зъби „Е?“, обръщайки се към него. Господин Шут изгледа този чудак с неприкрито удивление.

— Ще те науча аз тебе как... как се целуват млади дами!

Господин Шут отново свали сребристото творение от главата си и още веднъж го зачисти от невидими пращинки. Това му даде време за размисъл.

— Нямам нужда от уроци — каза накрая той. — Имам диплома.

— Отбранявай се — изсъска Артър.

Лицето на шампиона се изопна в изумено изражение. Сигурно по същия начин би реагирал и Рафаело, ако го бяха помолили да участва в конкурс за рисунки на тротоара.

— Ти да не би да говориш на МЕН? — все още невярващо попита господин Шут.

— Отбранявай се!

Над всички други мисли и емоции, които разтърсваха Мауд в този момент от глава до пети, доминираше едно чувство. Тя беше ужасена — да. Но много по-силно от страха беше ликуването, което я беше обзело. Всичките ѝ съмнения бяха изчезнали. Най-накрая след толкова скръбни седмици на несигурност Артър ѝ беше дал най-сигурното доказателство. Той искаше да се бие за нея.

Двойка търсачи на развлечения, минаващи в този миг наблизо, се спряха заинтересувани от развитието на свадата. Разбира се, човек

никога не можеше да каже с точност дали щеше да има такава. Много на пръв поглед обещаващи кавги никога не отиваха по-далеч от словесни атаки. Но заглеждайки лицето на Артър, те се поздравиха мислено, че са се спрели.

Господин Шут заговори.

— Ако не исках — каза той загрижено, — да си имам неприятности с Асоциацията за защита на животните от малтретиране, аз...

Той замлъкна, защото Артър, придружен от одобрителния възглас на двамата зрители, беше замахнал с десния си юмрук и го беше улучил съвсем точно в ухото.

Сравнен с ударите, които господин Шут беше привикнал да получава поради характера на своята професия, този на Артър се равняваше на леко шляпване. Но едно обстоятелство направи удара победоносен. Ахил имаше своята пета. Уязвимото място на господин Шут се намираще точно на противоположния полюс. Вместо да отвърне на удара, той нададе агонизиращ вик и с диво отчаяние посегна да сграбчи шапката си.

Но беше твърде късно. Цилиндърът полетя към земята, тупна, подскочи грациозно и се затъркаля далеч от притежателя си, който се спусна в лудо преследване на изчезващото си лъскаво имущество. Артър изръмжа и грижливо заразтрива кокалчетата си.

В държането на господин Шут, когато след финалното лъсване постави внимателно своето безценно съкровище обратно на главата си, се усещаше зловещо спокойствие. Със заплашителен вид той запристъпва бавно към своя противник. Устните му бяха тънка линия от стомана. Мускулите над мощните му челюсти бяха изпъкнали застрашително. Приведен в обичайната си за ринга стойка, той напредваше с леки дебнещи стъпки на котка.

И тъкмо в този знаменателен момент, когато зрителският състав, увеличен с още единадесет запалянковци с подчертани спортни пристрастия се поздравяваше за прозорливостта си, която ги беше спряла да погледат, полицай Робърт Брайс, разполагайки деветдесет кила мускули и кости между воюващите страни, адресира към господин Шут следните знаменателни слова:

— Ей, ей, ей! Ей, ей, ей-хей!

Господин Шут апелира към неговото чувство за справедливост.

— Тоя негодник събори шапката ми — изсъска той.

— И пак ще го направя — изръмжа Артър свирепо.

— Не и докато аз съм тук, млади момко — отсече господин Брайс. — Изненадан съм от теб — продължи той огорчен. — Ти ми изглеждаш възпитан млад мъж. Изчезвайте веднага и двамата.

След този ултиматум писклив глас от тълпата предложи на блюстителя на Реда пълните филмови права, ако разреши на спореците да продължат.

— И вие също изчезвайте, всички до един — продължи господин Брайс. — Господ да ни е на помощ, като гледам какво младо поколение се е навъдило днес. А колкото до тебе — обърна се той към господин Шут — онова, което трябва да правиш, е да си държиш тез' твои топузи близо до панталоните. Ей туй трябва да правиш. Ще те държа под око и ако те хвана да се въртиш около него — той посочи с пръст през рамо към отдалечаващата се фигура на Артър — ще те прибера в участъка. Бъди сигурен, както че си жив. — Той спря за миг. — Вече щеше да си на топло — добави той замислено, — ако днес не беше моят рожден ден.

Артър Уелш се обърна рязко. От известно време му се струваше, че някой вика името му.

— О, Артър!

Тя дишаше задъхано. Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Тичах след теб. Ти вървиш толкова бързо.

Той тъжно я погледна.

— Върви си — каза той — Приключих с теб.

Тя се вкопчи в самото му.

— Артър, чуй ме — чуй ме! Всичко това е едно ужасно недоразумение. Аз си мислех, че ти... че ти си охладнял към мен и бях толкова нещастна, че писах до вестника и питах какво да направя, а те ми отговориха, че трябва да те изпитам, да те накарам да ревнуваш и това щяло да успокои моите опасения. И аз го направих, въпреки че ми беше страшно неприятно, но ти така и не реагира чак до този момент. А ти много добре знаеш, че нямам друг, освен теб.

— Ти... на вестника? Какво? — заекна Артър.

— Да, да, да. Писах на „Разговорка край камината“ и доктор Купидон ми отговори, че когато ревността отлети през прозореца, през вратата влиза равнодушието и че аз трябва да покажа, че се забавлявам в компанията на други джентълмени и да забележа твоето поведение. Така че аз... Ох!

Артър, който имаше по-голям късмет от господин Шут да не бъде затрудняван в движенията си от твърде малка по размер шапка, предприе съответните маневри.

Малко по-късно, когато двамата вървяха бавно хванати под ръка, Артър бръкна във вътрешния джоб на сакото си и извади малка изрезка от вестник.

— Какво е това? — попита Мауд.

— Прочети я — каза ѝ Артър. — Това е отговор от „Домашен вестник“ на писмото, което им изпратих. И — добави той разгорещено — много ми се иска да мога да се видя за пет минути насаме с онзи ненормалник, който го е писал.

И под светлината на една електрическа лампа Мауд прочете:

Отговори на читатели
от Специалиста по Сърдечните въпроси

Артър У. — Ревността, Артър У., е не само една от най-противните, но и една от най-глупавите страсти. Шекспир казва, че тя е зеленооко чудовище.

Вие признавате, че често сте наранявали младата дама, на която сте отдали сърцето си, чрез демонстрация на тази слабост. Точна така. Няма друго нещо, което момичетата да мразят повече от ревността. Бъдете мъж, Артър. Борете се срещу нея. Може би отначало ще ви се види много трудно, но не се отказвайте. Запазете усмивката на лицето си. Ако тя се забавлява, разговаряйки с други мъже, не показвайте, че това ви е неприятно. Бъдете весел и жизнерадостен. Повярвайте ми, това е единственият път.

[1] Лотарио — името на млад герой от пиесата на Николас Роу „Разкаялият се грешник“ (1703), което става нарицателно за женкар,

развратник — Б.пр. ↑

[2] Клинч — нарушение на правилата в бокса при състезание, което се състои във взаимно впримчване, стискане на едната или двете ръце на противника — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.